

§ 7.

Afvisning paa Grund af Mangler ved Forligsmæglingen skal for Fremtiden kun finde Sted, naar Sagsøgeren har unbladt at indkalde Modparten til Forligsprøve. Derimod skal Afvisning ikke finde Sted paa Grund af andre Mangler ved Forligsmæglingen; men Retten kan, dersom den dertil finder Grund, anordne, at en ny Forligsprøve skal foretages, og i den Anledning indrømme Parterne den hertil fornødne Udsættelse, og hvis Sagsøgeren da ikke efterkommer Rettens Paalæg, kan Sagen afvises som den, i hvilken behørig Forligsmægling ikke har fundet Sted.

§ 8.

Finder Retten, at en Sag, der i Henhold til § 2 litr. a er begyndt uden Forligsmægling, burde have været undergivet en saadan, skal Retten, i Stedet for at afvise Sagen, udsætte den, for at Sagsøgeren kan foranstalte Forligsmægling, dersom det skjønnes, at der var rimeligt Grund for ham til at anse Sagen for paatrængende.

§ 9.

Naar Sagen paa Grund af Mangler ved Forligsmæglingen udsættes, for at ny Forligsprøve kan foretages, kan Retten efter Omstændighederne paalægge Sagsøgeren at betale Modparten en billig Koft og Tæring for det stedfundne unyttige Møde til Forligsprøven.

§ 10.

Har Forligskommissionen ubeføjet nægtet at udfærdige Indkaldelsen eller vægret sig ved efter Klagerens Begjæring at henvise Sagen til Rettergang, skal dette ikke være til Hindrer for, at Sagen indbringes for og paakjendes af Retten uden Forligsprøve.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Det har i Proceskommissionen været almindelig antaget, at Forligslovgivningen ikke behøvede at undergaa nogen gennemgribende Omdannelse, fordi Offentlighed og Mundtlighed indførtes i den civile Retsspleie, men at den med enkelte mindre Ændringer lod sig forene med det nye System. Som en Følge heraf har Proceskommissionen, hvis Hverv i og for sig er omfattende nok, troet ikke at burde indbringe Forligslovgivningen i Almindelighed under dens Dyrveielser. Man er gaat ud fra, at Forligssocænet, saaledes som det allerede er eller ved fremtidige særskilte Love maatte blive ordnet, uden Banfelighed vilde kunne passes ind i den nye Ordning. Men er det muligt at behandle Spørgsmaal om større eller mindre Ændringer i Forligslovgivningen særskilt uden Forbindelse med de større procesuelle Reformers, maa det utvivlsomt anses for ønskligt, at Rigsdag og Regjering, naar disse sidste Spørgsmaal komme frem, kunne skænte

dem saa udelte Opmærksomhed som muligt. Forligsvesenet er derhos en Gjenstand, der ligger temmelig fjernt fra den egentlige Procesmaade, og ved hvis Ordning eiendommelige Betragtninger og Dyrveielser komme frem. Det vil derfor være saa meget ønskeligere, at Spørgsmaal vedrørende denne Gren af Lovgivningen kunne holdes borte, naar de store Procesreformspørgsmaal engang komme til Forhandling og lægge Beslag paa Rigsdagens Kræfter.

Idet Ministeriet saaledes gaar ud fra, at det er baade muligt og hensigtsmæssigt at tage Spørgsmaalet om de nødvendige Ændringer i Forligslovgivningen under særskilt Dyrveielse, skal man tillade sig nogle indledende Bemærkninger, førend der gaas over til Motiveringen af de enkelte Bestemmelser i nærværende Lovforslag.

Det maatte naturligen først frembyde sig til Dyrveielse, om man for Liden kan blive staaende